eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 226 **14 februarie 2023**

Bloodaxe Poet

Wayne Holloway Smith

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventul MTTLC

Virgil-Andrei Mălișcă

Coordonator: Lect. Dr. Daniela Brown
Redactor de număr: Silvia Petrescu

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu, Patricia Măroiu, Cătălina Colibaba**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poetul

Wayne Holloway Smith

traduse în limba română de
absolventul MTTLC

Virgil-Andrei Mălișcă

Cuprins

Însuși aerul p. 4
Dacă uit asta, lasă-mi limba să se lipească de cerul gurii p. 5
Niște Wayne p. 7
Notele de avertisment p. 8
Totul este în permanență câteodată stricat p. 9
Doo-wop p. 11
(î.m Phillip Thomas)
Fără griji p. 12
Atât de multe feluri de a vorbi despre același lucru p. 13
Ce s-a întâmplat a fost asta p. 15
Nu există nici o modalitate de a face această viață reală interesantă p. 16
Prăjitură p. 19
Muzică de venerare p. 20
Auto-portret #2 p. 21
Sper că asta va explica totul: p. 22
(Niște violență) p. 23
Bună [Tony Lewin] p. 24
Bună [Nu plec nicăieri dar ești om.] p. 25
* [Ăsta-s eu: bătând măr un porumbel.] p. 26
* [Ăsta-s eu: așteptând într-o stație de autobuz] p. 27
* [Sunt atât de mulți] p. 28
* p. 29
* [Masculinitate ca atunci când silabisești] p. 30
* [Undeva toată lumea] p. 31
[https://www.youtube.com/watch?v=tp4w EewrQdU] p. 32
* [Am văzut un clip pe YouTube azi] p. 33
* [Acesta sunt eu] p. 35
Bună [probabil cea mai mare realizare...] p. 36
Politica păsărilor p. 37
Limbajul p. 38
Sarah Sarsaparilla p. 39
Simpatie pentru pâinea prăjită p. 40
(î.m tatălui meu)

Poem în care p. 42
Te rog să-nțelegi p. 43
De ce p. 44
Părul p. 45
Norocos p. 46
El a părăsit trupul precum fluidele p. 47
Concis p. 48
Alarum p. 49

4

Însuși aerul

Înăuntrul micului, bomboniului teatru,
Cu vedere la plajă, plăcut ochiului
și vibrant, ai spune că, în excesiva sa palavră,
tace deodată precum diavolul ce-a fost descoperit,
fie e un om băut, prins de înspăimântătoarea liniște a dimineții,
ori un crocodil ce pleacă pe furiș văzut cu un cârnat în bot,
fie e realitatea tăcerii – acel ceva din chipul unui copil
când înghețata sa cade din con. Aerul e stătut,
precum perpetua grosolănie din vlăguita lovitură
cu un simplu băț, iar în momentul impactului,
aceasta ajunge la capul vărgat al victimei sale țintuite – vai, Judy!
– și e serios, precum violența din aruncarea în sus a unui bebeluș,
sau umbra, trista umbră a unui om –
cu penumbra nasului său acvilin și a bărbiei proeminente – cu legănatul încet, asemănător unui fluier în stridența și fauna sa de „nu mă învinovăți”,
în timp ce mamele bune își iau copiii în brațe,
soții trec implicit brațul peste umărul soției,
iar bunicii, acoperiți de loțiune de plajă, își strâng șezlongurile
totul pare că se mișcă înapoi domol,
în timp ce marea ajunge ușor la limitele ciudățeniei.
Șoapte se aud în aer, de parcă nisipul murmură:
Nu mai suport asta, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, ia-mă cu tine.

5

Dacă uit asta, lasă-mi limba să se lipească de cerul gurii

Un alt lucru pe care îl învăț este că mâhnirea este refolosită
la fel cum ploaia este refolosită

plouă, iar eu nu vreau asta starurile pop tot folosesc
ploaia în cântecele lor dar ea revine

de fiecare dată când adulterul este săvârșit sau când o fată cu ochi albaștri ori tatăl meu moare undeva.
Totul este sfărâmat la un moment dat cu excepția ta
care lucrezi mai tot timpul pe un șantier tu, care mănânci sandvișuri cu vită
și înjuri.

E atât de mult teren peste tot, dar ploaia tot reușește
să te găsească înăuntrul micii tale părți din el.
Dacă acesta ar fi fost un cântec, aș fi adăugat aici un alt instrument
aș avea dansatori în timp ce l-aș cânta o
trupă.
Îți amintești când m-am aruncat în aer
Tată ploua
și am spus să mă prinzi ploua tu dispăruseși.
De fapt, tu te uitai la știri.

Un alt lucru pe care l-am învățat e să privești afară pe fereastră.
Pe șantiere din întreaga lume staruri pop în mici radiouri.
Pe șantiere vremea este urâtă și mulți oameni o ignoră.

Dacă acesta ar fi un cântec l-aș cânta pe toate șantierele
până te-aș găsi iar apoi l-aș cânta

pe șantierul tău ca un cântăreț care cântă despre mâhnire și plouă
și o mulțime de dansatori sunt în spatele rochiilor
rochiile devin transparente iar apoi dansatorii
devin transparenți și trupa din fundal cu instrumentele lor. Vezi tu
cât de pustiu e totul și lipsit de sens

6

fără garderobă cântărețul doar rostește cuvinte
ne-am urât reciproc nu-i așa

chiar și după ce muzica se oprește și când e doar ploaie
și mâinile mele sunt în mâneci

7

Nişte Wayne

Wayne magic înflorat; Wanye West; Cutie cu giumbuşlucuri Wayne;
Wayne trist pe Facebook, dovedeşte că îşi iubeşte fiica;
Wayne cel sportiv – îi place să fie suplu; Wayne cel chel,
cu ţeasta ca

de balansoar; Amy Waynehouse; Wayne cel ironic; Wayne cel gras
– cu sânii sub un Fred Perry Wayne; Wayne din apropiatul
Slough; Wayne cel urât – puţin probabilul dezastru al soţiei sale Wayne –
râsete la conservă; Wayne cel care a numit un alt Wayne sac de purici;
Wayne in trenning–capacele tale de roţi, buzunarele sale;
Acasă şi A-Awayne; Randy Wayne; Wayne, fântânile lui Wayne, fiecare strop
de confort pentru a cuiva mamă; Wayne, prietenul lui Stacey;
Wayne –

ker; Wayne starul rap, dinţi de aur, jeg; Wayne Supereroul;
Wayne Cowboyul; Wayne cel care dansează – în colanţi;
Plouă cu Wayne;

o suită de Wayne făcându-se praf reciproc într-un poem al lui Geoff Hattersley – într-un pub din Barnsley; Wayne
Violet;

Wayne din Lumea lui Wayne; Wayne 'Sleng Teng'

Smith; Unde-Wayne

într-o iesle; toţi s-au oprit din ce făceau, toţi
s-au împărţit în două rânduri şi stând faţă-n faţă, cu toţii,
ţinând braţele ridicate, îşi unesc degetele, ei toţi: o arhitravă
prin care eu sărbătoresc, mărşăluind precum mirele,
rânjind precum mireasa.

8

Notele de avertisment

O perspectivă a lucrurilor rezumate la TV;
colapsul scenelor ca de săpun, constrânse
de acea muzică: o notă a durat
îndeajuns de mult încât sentimentul de spaimă
a apărut, urmat de moarte, explozia
unui vas de sânge din capul unui băiat, sau știrile
Mă tem că ea nu va mai dansa vreodată.

Acele note de avertisment mereu urmăresc și înșfacă
dependentul care aproape și-a depășit viciul,
tânărul cuplu subminându-și zbuciumul.
Stând întins lângă ea în acea noapte, o chitară a căzut
în camera de peste scări și am înmărmurit,
    nesigur dacă ar fi trebuit să mă las de fumat.

9

Totul este în permanență câteodată stricat

După cum cineva a spus a făcut sau s-a gândit odată la un lucru teribil,
o singură cioară mi-a căzut din gând și a aterizat la picioarele tale nu am putut-o
lua înapoi. Unii oameni au ciori, nu-i mare lucru. Dar e acolo pe podea,
speram că nu vei observa, că nu o puteam lua înapoi,
m-am năpustit să ascund teribilul lucru în a mea mânecă. Credeam

că mă pot încrede în tine. Nu-i mare scofală, sunt oameni
cărora le poți spune asta la telefon. Mai sunt atâtea
ciori acolo sus, le spun, și trebuiesc hrănite, atenție necontenită.
Iartă-mă, am vorbit despre asta la un moment dat, nu puteam săruta pe nimeni,
sau să țin un bebluș, ori să mănânc – pastă de tomate,
să zicem, sau falafel – fără a mă adresa mai întâi fiecărei ciori.

Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Undeva este un parc unde oameni – unii dintre ei adolescenți,
alții mai în vârstă

decât adolescenții – se îmbărbătează, fac abdomene și fug
foarte repede pe loc. Imaginează-ți, să ai puterea
de-ți mișca

întreaga masă corporală astfel cu tot cu ciori.

Din orice ar fi făcută lumina, strălucește asupra acelei ciori
de pe podea și are în privire ale noastre identități. Așteaptă.

*

Dacă ai putea lua toate astea și să le ții pentru oclipă,
în lumină, din orice ar fi ea făcută. Dacă am putea să fim împreună în centrul teribilului lucru, dar
împreună.

Câteodată ei le spun în alt fel ciorilor,

dar nu toate pot fi numite astfel. În parcuri, oamenii
care fug, purtând veste, plimbând câini.

Unii oameni pot mânca

iar și iar cât e ziua de lungă, iar apoi pot săruta pe cineva. Alții ies din găoace,
ochii lor fiind cuiburi pentru asta. Unii oameni încearcă asiduu
să nu lase nimic la iveală. Apoi, așteaptă. Nu-i mare scofală.

OK, așadar ciorile nu există. Dar tot îmi spun lucruri.
Nu vorbesc în engleză, dar dau o oarecare impresie,
uneori dau mai multe simultan. OK, așadar telefoanele
nu există de asemenea. Dar nu eu le-am născocit. Sunt doar eu și cu tine. Sau doar
eu, încercând să-ți spun ceva.
Mânecile mi se umplu.

11

Doo-wop
(î.m Phillip Thomas)

Sunt atât de multe lucruri în care poți fugi și care te pot răni.
Imaginează-ți, pentru o clipă

suntem într-un timp în care nu ai plecat încă iar eu îți spun
sigur precum bărbații anilor 50 cântând cu voci piițigăiate
că ei chiar vor ca tu să rămâi, fetițo.

Sunt atâtea feluri în care poate fi interpretat acest gen.
Iată shoo cum bod di wop în jurul tău dansez desculț
pe podele, gripându-mi degetele

pe covor și cântând pe ritmul muzicii dând naștere manipulativului meu dor pentru tine
- înmuindu-l precum acei bărbați care schimbă cheile –
să nu vrea să te duci încă puțin în pământ.

12

Fără griji

Oh da, ajutorul se pregătește, fără îndoială. Poate în orice clipă să oprească în fața ușii tale
în dubița sa de un alb murdar, brațele-i bărbătești sucind
volanul; greutatea sa musculară singurul lucru dinamic din holul tău, bucătăria ta, și stă de unul singur –
cu înfățișarea sa nebărbierită, cu obrajii plini de coșuri și acel zâmbet.

Aproape o caricatură în propria-i certitudine, și, îți dai seama, că nu are tricou pe sub haine.
O cutie de scule bine unsă. Pentru reparații. Un pachet din spatele unei urechi, îți promite,
că totul poate fi sortat, pus pe perechi,

toate părțile acestui întreg pot fi curățate și puse
la loc. Ca și nou. Nici o problemă.

Și vrei să crezi că va veni de data asta, cel puțin
ești sigură de asta, atât de sigură că îl auzi
fluierând.

13

Atât de multe feluri de a vorbi despre același lucru

Sunetul ceasurilor de lemn. Alcool. Prihori pe felicitări de Crăciun. Aceasta era iarna în care toți
cei cunoscuți nouă au cumpărat o casă și trăiau în ea,
unii au plecat în America, alții au făcut analize pentru cancer
și am descoperit că nu suntem genul de oameni care ar merge împreună cu bicicleta pe bune.
Tata a murit

și de nicăieri ți-a fost propus de un italian cu păr lung și des să-i fii iubită –
te-a găsit pe internet

într-o altă viață. În timp ce râdeam am înțeles subit
că există atât de multe feluri de a vorbi despre același
lucru,

că oarecum acest Ianuarie timpuriu a decis să vină
altfel

iar zidurile de sub afiș

din apartamentul nostru închiriat încă erau acolo, neschimbate.

*

De îndată ce am scris acel vers a plouat
o bună bucată de timp iar apoi s-a oprit. Tatăl meu e mort.
Dacă ne-am putea așeza toți împreună în zigzag totul s-ar potrivi.
Oamenii ar putea sta unde sunt, chiar în acel loc.
Mă trezesc în fiecare dimineață știind asta și alte genuri de adevăr.
La schimbarea notei dintr-un cântec de-al lui Whitney Houston
cortina este mereu trasă peste sicriu.

*

Fereastra a fost închisă din totdeauna. Fereastra obișnuia să fie ferecată cu vopsea, dar acum e doar închisă.

14

Afară, lumea e plină de prihori. Înăuntru e covor.
Un italian te vrea doar pentru el, dar iată-te aici încercând să mă oprești din a spune La dracu la înmormântări. Chiar acum
ești în camera de alături și totul e plictisitor.
Toți ceilalți sunt altundeva.
La dracu. Te voi iubi pentru totdeauna. La dracu. Iată, le-am zis pe ambele.
Câteodată vreau să sfâșii afișul pentru a vedea dacă am dreptate.
Și am. Peretele e acolo.

15

Ce s-a întâmplat a fost asta

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se gândea mai puțin la mariajul lor / nu
la noaptea nunții lor / ci mai degrabă la noaptea dinaintea acelei nopți / sau cel puțin
la ceea ce i-a spus că a făcut în acea noapte și cum nu a făcut-o / asta o știa
deja / ia un cerb cumsecade dar / ea nu a făcut asta / el și prietenii săi
au jucat leapșa iar el s-a ascuns de ei într-un parc timp de-aproape doi ani /
învăluit de întuneric și de un tufiș și nimeni / absolut nimeni / nu-l putea găsi
și din ce se făcea mai frig el continua să ignore strigătele lor / îi auzea / îl liniștea
faptul că le auzea / strigătele
așa că nu își dezvălui ascunzișul și se gândi la somn
și se gândi la sex dar se gândi că poate sta acolo pentru totdeauna iar apoi /
deodată / își veni în simțiri / într-o clipă / și țâșni din tufiș în lumina
unui lampion / și crezu că ceilalți s-au ascuns de el
și se gândi că îi joacă o farsă /
dar apoi realiză iar apoi / apoiapoiapoi / șocul.

16

Nu există nici o modalitate de a face această viață reală interesantă

Tatăl meu de la parter e iritat în draci în ceea ce privește totul
nu contează : boala mea e în regulă

două degete ridicate

al său gât nutrienții care zbiară dincolo de lambriul băii
lacrimi care se adună în colțurile

ochilor și cu disperare uneori hohote de râs

Copil fiind boala mea avea coapse masive și o cicatrice pe buză de care mama mă asigura că într-o bună zi va dispărea
copil fiind boala mea se tot uita la ea însăși

stând în diferite poziții în fața oglinzii
atât de mult își dorea să fie băiatul frumos de la școală
sau ceva foarte înfofolit și furat
o minunată creatură hibridă și muribundă aproape sub ale sale cuverturi
copil fiind era pusă greșit în tricotaje mâncând Batoane Mars

boluri cu înghețată paste fasole rece

boluri cu înghețată fasole rece Batoane Mars

imaginează-ți asta : boala mea într-o sală de sport
învăluită de oameni masivi și oglinzi
imaginează-ți asta : un câmp cu flori roșii

ascunsă într-un câmp de flori boala mea
purtând o imensă pălărie de paie mănâncă toate florile roșii

Gândește-te la surplusul de

calorii pe care trebuie să-l iei pentru a te îngrășa o livră
spuse terapista purtând bluza sa verde

17

Adu-ți aminte spuse ea într-un ton de rugă
Permite-i copilului tău lăuntric să vorbească
aceasta vorbi de sub părul lung și arămiu
Ce spune, ce vrei să spui
Micuță Boală ?

O umbră se distinge cu grijă din toate umbrele lor
când boala mea iese cu prietenii mei la o tură cu mașina
pe la cinema și privind popcornul
este bănuitoare în ceea ce o privește pe casieriță pentru că poate casierița îi va da Cola în loc de Cola Dietetică
când boala mea iese cu prietenii mei așteaptă momentul când ei nu o aud și îi șoptește fetei de la casa de marcat
sunt diabetică te rog nu mă înțelege greșit

Am fost alături de boala mea ceva timp și am
fumat
Dragă Pernă boala-mi spune că sunt la fel de gol precum prânzul la pachet
Dragă Pernă câte calorii dintr-o floare roșie perna nu-mi răspundea niciodată

mâncare de pisici Batoane Mars pâine pâine din congelator paste atât de multă prăjitură
pâine din congelator trei tipuri de brânză

Terapeuta sugerează o carte de ajutor a sinelui pentru boala mea
mama prietenului meu o cumpără cartea de ajutor a sinelui
i se adresează bolii mele precum unei fete uneori vrea doar să fie ridicată
și neajutorată fiind să fie pusă într-o cadă

Boala mea a crescut așa de mult că într-o zi afugit
23 de mile de la părinții mei până la casa bunicii mele
camioanele de pe o autostradă claxoanele de pe benzi Duminica
pe niște scurtături din lanurile de porumb și a ajuns
la țanc pentru cină

18

boala mea acaparează toate florile roșii
astfel încât întreg câmpul să fie acoperit de ea boala mea care ia întreg peisajul
până când dă pe dinafara
locului unde ascunde
ai mei prieteni ce trec în viteză cu mașinile pe lângă
aparent tatăl meu e la parter iritat în draci
în ceea ce privește totul

19

Prăjitură

Când i-am văzut pentru prima oară buzele atingând fața unui alt bărbat nu mi-am
zis Drace ! Mi-am zis Prăjitură mă gândeam la un castel de prăjitură perfect, roz
și rece
și lipsit de companie în ploaia din grădină grupul plecă amenințătoarea sa
candelă uluită o mică flacără încercând să taie
aerul umed
când i-am văzut pentru prima oară buzele atingând fața unui alt bărbat

Mi-am imaginat acel imens bol galben mi-am imaginat acea lingură brună
de lemn pe care mama o folosea să amestece compoziția rapid a sa compoziție
ajungând ușor ușor la textura dorită
când am văzut pentru prima dată când am văzut pentru prima dată buzele ei

am văzut un burete cald crescând în cuptorul din a mamei bucătărie
pentru a lua predestinata și atribuita-i formă am văzut-o tăind bine-
crescuta-i formă i-am văzut minunata-i talie și glazura de deasupra și
ale mamei mâinile sale satisfăcute din
șortul său Prăjitură mi-am zis
când am văzut pentru prima dată un alt bărbat
buzele ei pe fața altui bărbat
grupul care a intrat înăuntru munca mamei minuțioasa
muncă a mamei grija sa pentru aceasta
o prăjitură udă în grădină

20

Muzică de venerare

Acceptați toată această fericire din partea mea
E. E. Cummings

Spune-i de fiecare dată când se mărită cu el că am pus pălăriei unei ciori
un pai, un palton găurit și mă avânt nebunește pe câmpuri bogate. Nu sunt ciori, desigur,
toate au plecat pe furiș. Oricum ar fi, nu au chef de mine;

ele sunt invitatele ei la nuntă, cu prăjitură-n cioc, paiete-n priviri
și rânduri țipătoare de mari orchestre, preferații: Frank, Ducele. Cu toate că aripile lor descoperite sunt unite
de rudenia lor prin alianță și toți cântă, spune-i asta –

că sunt și alte păsări; vrăbii care, asemeni mie, nu au un cânt comun. Trec din copac în copac, ciripesc și chițăie și gânguresc și țipă. Spune-i: fiecare a glăsuit un cântec al unui prieten sau al prietenului prietenului, dar

de îndată ce sar, spre mine vin, una, iar apoi mai multe,
de parcă tonul iarăși mi-l voi ridica; încă o pasăre, încă una, s-au așezat pe trupul meu, gâtul meu, buzele mele.
O notă aparte față de celelalte. Pun în mișcare o fanfară de vrăbii,

o rugă oarecare, un instrument al binecuvântării pentru cântecele de nuntă, pentru note aleatorii și alți oameni,
pentru ferestre deschise, lumini lăsate aprinse, pentru case goale.
pentru ferestre deschise, lumini lăsate aprinse, pentru goale locuințe.
O trâmbiță pentru anonimat, pentru vid, pentru necunoscut.

21

Auto-portret #2

O lună
& două scaune, stricate
& o jumătate de pahar de lapte
& o mică lumânare roșie într-un mic bol roșu & două linguri mici în fața unei ferestre înalte cu zăbrele
& un poster cu o fată ce rânjește, purtând franjuri pătrățoase și o paletă
& un colț de cameră cu o fată ce rânjește, purtând franjuri pătrățoase și o paletă
& eu cel bătrân plesnit
lângă nici o lumină care pâlpâie asupra-i.

22

Sper că asta va explica totul:

Eram mic. De fapt, aveam șase ani când mi-am văzut tatăl
lovind-o pe mama, cu putere peste față. Mă jucam acel joc *Buckaroo*. Nimeni
nu mișcă,

iar apoi măgarul dădu cu piciorul și am fugit la mine în cameră.
Eram atît de furios încât am făcut o armă cu două degete, degetul cel mare,
și mi-am împușcat pisica fix în cap.

Scamp nici nu se clinti, își linse lăbuța
și clipi. Dar nimic din toate aste nu contează, exceptând faptul că ziua următoare
Scamp era mort.

Până când m-ai plesnit în acea duminică, uitasem totul.
Te rog să-nțelegi, nu m-am atins de tine în acele ultime săptămâni
din acea cauză, pentru binele tău. Îmi pare rău

23

(Nişte violenţă)

STEVEN ROBERTS, „Băieţi-s băieţi”

Un asemenea comportament denotă eforturile de a „revendica puterea unde adevărate resurse pentru putere sunt inexistente” drept răspuns la marginalizare în majoritatea domeniilor sociale.

24

Bună [Tony Lewin]

Tony Lewin

a fost primul băiat care mi-a reamintit că sunt un om
purta
sneakerși la începutul anilor `90 purta
rareori vreo uniformă școlară La dezamăgitoarea noastră școală genunchiul
său drept în fața coapsei mele
era o persoană ce-mi plăcea intrând în cameră
și ieșind din nou fără a spune Bună

25

Bună [Nu plec nicăieri dar ești om.]

Nu plec nicăieri dar ești om. Îți voi spune de acum
ca să nu ai nevoie de propriul tău Tony Lewin Imaginează-și că m-am uitat la tine
azi dimineața înainte să ieși
în limba genunchilor drepți și erai frumoasă
[când o persoană

se uită îndeajuns de mult la o altă persoană

acestea fac schimb de incertitudini]

Iartă-mă dacă mi-am ferit privirea prea devreme
te rog să te întorci nevătămată

26

*** [Ăsta-s eu: bătând măr un porumbel.]**

Ăsta-s eu: bătând măr un porumbel. Gavin e aici,
râzând – pieptul său imens e un zeu ce parodiază lumea.
Aruncă-l în Sus, spune el, pune-l acolo sus iar eu îl voi Le Tisa („Le Tiss" fiind
un om anume renumit pentru felul în care mângâie un obiect cu piciorul, „Sus"
fiind un anume triunghi
de aer).
La Gavin nu-i cazul de asemenea sensibilitate. Acum Sus are în el un porumbel.
Acum mai multe triunghiuri de Sus au în ele mai multe
frânturi de porumbel

iar Gavin va continua să facă asta până va muri, iar eu
voi
da greș la a nu face ceea ce spune el timp de 18 luni, în timp ce frânturi din mine
produc și reproduc frânturi în mine care vor
produce într-o bună zi frânturi din teza mea

27

*** [Ăsta-s eu: așteptând într-o stație de autobuz]**

Ăsta-s eu: așteptând într-o stație de autobuz la cinci / șase pași depărtare
de trei zei adolescentini, enormi care bat măr birjarul
unei ricșe. E pipernicit, din Europa de est.

Vine o femeie. O femeie

le vorbește calm. O femeie este plesnită. Un birjar de ricșă
nu va muri azi dar dacă are copii aceștia vor ști
că s-a întâmplat ceva rău iar când tatăl lor va ajunge acasă
din lume acesta nu este vreun zeu.

28

*** [Sunt atât de mulți]**

Sunt atât de mulți genunchi drepți de evitat în această eră.
Genunchiul drept

al angajării. Acesta sunt eu copil fiind : nu un zeu la Levi Strauss & Co.
împachetând blugi și spunându-mi-se să împachetez și să vând mai mulți
blugi.
În timp ce zeii sexului le cântă și le spun femeilor
despre trupurile lor în piese de pe CD-uri, un alt zeu (nu al sexului) îmi spune
că-mi pot mânca prânzul

Genunchiul drept al orei de prânz

29

*

Îți pot spune despre cum am râs toți la standul de hot-dogi aruncat de către comerciantul rival
pe stradă micul său proprietar întreaga sa bărbăție
redusă

la mărimea fiecărei bucăți de carne în formă de cârnat
o grămada de rulouri de pâine în fața noastră, a copiilor de pe stradă

Aș putea să vorbesc despre cepele desfăcute de pe stradă standul de hot-dogi al rivalului stând încă drept proprietarul său râzând de micul om
sau de mândria tatălui meu care a dat buzna prin spatele grădinii noastre
noaptea în care a primit un ditamai pumnul în față capul său spart în spatele grădinii noastre
brațul gras și păros al vecinului nostru Henry retrăgându-se peste gard
ochiul negru și umflat al tatălui meu în fumul grătarului din grădina noastră din spate

și toți eram de acord cum toate acestea erau oarecum identice
zimți ce macină fiecare persoană a acestei lumi înguste

masculinitate precum falangele roșii și
păroase a vecinului nostru
masculinitate precum capul plecat pe spate al tatălui meu
precum un mic om care înjură precum cepele desfăcute de pe stradă
masculinitate precum dimineața următoare tatăl meu fumând picior peste picior
în pragul ușii
așteptând ca Henry să plece la muncă

30

*** [Masculinitate ca atunci când silabisești]**

Masculinitate ca atunci când silabisești

SÂNI cu un tub

de spray cu vopsea găsit tăindu-l apoi scriind literă cu literă RAHAT
apoi DRACE precum un scop pulverizat

pe zidul din spatele străzii cu vopsea galbenă în timp ce băieții se rănesc reciproc în fața acestuia folosind o minge de fotbal
în timp ce un băiat un pic mai în vârstă
[eu] amenință un alt băiat
că-i va arunca șapca de baseball peste zidul lui Henry
punându-l să facă flotări pe falange până
începe să plângă

31

*** [Undeva toată lumea]**

Undeva toată lumea bate și mușcă pe oricine altcineva
În Swindon Eric Cantona dă tare cu piciorul în mijlocul suprafeței diafragmei unui
mijlocaș

În altă ordine de idei refuză să cânte

clasa muncitoare adoră cântecele dedicate altor bărbați
cu alți bărbați iar tatăl tău e un tip de violență ce râde în străfundul plămânilor tăi
știind că vei părăsi această arenă pentru ceva anume
sau știind că ai părăsit-o deja

indiciu: Diplomă Universitară finanțare AHRC Doctorat
bursă de studiu pentru cercetarea asupra oamenilor din clasa muncitoare
și un tip de înțelegere rușinoasă

32

[https://www.youtube.com/watch?v=tp4w EewrQdU]

Pe YouTube un om citit îi spune unui adolescent că este ne-
educat și că nu va realiza vreodată ceva. Bărbatul, bineînțeles, este un profesor de limba engleză. Adolescentul e, desigur, un student la limba engleză, al acestui om. Lecția profesorului de engleză trece dincolo de limitele denotativului într-o luptă rap unde rămâne denotativă. Aceasta este lecția profesorului de engleză : o serie de genunchi drepți în coapsa studentului. Un eseu burghez despre propriul corp fiindu-i descris. *Gust* este titlul eseului. *Aceasta nu este limba ta [dar] or`cum aceasta te înțelege*. Aceasta este una din atitudinile eseului. În plus, *Maică-ta e o zgură*. Profesorul spune asta, răspicat, plin de duh. *Tuturor celor de-aici le-a fost suptă de ea.*

Aristotel egalizează resursele inegale astfel:

„Mințile cetățenilor conduc trupurile sclavilor." Bourdieu: „Toți sunt conduși de valoarea dintr-o limbă. Valoarea unui grup anume. Limba unui grup anume." Profesorul de limba engleză: *Permiteți-mi să vă fac cunoștință*
cu valoarea limbii din grupul meu: Sunt mai bun decât voi.

Desigur, când adolescentul reacționează violent este un clișeu.
Desigur, profesorul de limba engleză poartă un costum și are
mâinile băgate în buzunare.

În plus, limba asta te consideră ridicol.

Aceasta este per total concluzia tezei sale,
pe care suntem nevoiți să o acceptăm toți.

33

*** [Am văzut un clip pe YouTube azi]**

animal care înțelegea că era ales democratic:
Subiectul unui Taur o demonstrație

a oamenilor ce o fac să însemne pentru ei

Violență

numindu-i trupul *ucigaș* ceea ce a însemnat pentru ei mereu în cursele cu tauri în povești în articole își scriu reciproc în desene animate pentru copii: tauri vorbitori a căror fire este legată, fixată în mușchi peste
mușchi animat

trupul animalului este o fantezie abjectă pe care ei o explică acum toți odată își spun reciproc prin vocile din aer
și omului din arenă

iar omul din arenă stă și îi spune asta taurului

dar taurul nu se recunoaște pe el însăși în aceste cuvinte

Apoi aceștia incendiază coarnele taurului și se înspăimântă reciproc în timp ce omul din arenă spune: Asta e ceea ce ești focul și violența sunt scrise asupra musculaturii tale pronunțate

iar creatura care respiră ușor se gândește
să treacă ușurel numele de Taur prin nările
sale

iar omul face creatura să înțeleagă mai departe dând din brațe
o ajută să se înțeleagă pe ea însăși aruncându- i nisip din arenă în ochi

și OK deodată înțelege

omul: pentru un moment, un orgasm puternic, desfrâul plutind în aer
imbold: țipăt; imbold: mulțimea realizează că a avut dreptate în tot acest timp
imbold: animalul este dus undeva unde natura

sa malefică poate fi corectată cu săbii de către ei

35

*** [Acesta sunt eu]**

Acesta sunt eu: având aceeași fantezie despre huliganismul fotbalului în repetate rânduri.
Aceasta este fantezia: că toți huliganii nu sunt huligani, sau: că toți huliganii *sunt* huligani dar huligan înseamnă artist ce pune în scenă.
Echipe de Flash-uri. Trupuri ce se reped unele la altele în spațiile publice ale Angliei. Lipsite de fonduri, susținându-și propria dispariție.
Vedeți cum această față care țipă întoarce anxietatea opusurilor masculine, catapultând din gâtul său de clasă joasă apelativul „celelalte", efectul de cor al vocabularului abject, odată un tip de ridicare a proprietății comune și respingerea opiniilor subiecților. Asta este scos în evidență de pumnul pe care acesta îl dă în gândirea aceluia, și pumnul pe care propria-i gândire îl primește. Genunchiul drept se regăsește deodată în picioarele altora. Aceste acțiuni săvârșite iar și iar prin parcări ce produc frecvențe ridicate uneori erotice și volatile: limbajul animal al fiecărei mișcări creează un înțeles comun — aceste ființe care există – vulgaritatea grupurilor de ființe de clasă joasă se transformă în pierderea controlului asupra grupului de ființe de clasă joasă devine `o gloată` sau `o hoardă` devine incontrolabilul devine nevoia de a fi gestionat și disciplinat. O Braț al Legii călare pe cal, cu bastoanele pregătite. O cavaleri ai statului, bateți-i luați-i de aici ca să nu fiu nevoit să-i
văd!

36

Bună [probabil cea mai mare realizare a violenței...]

probabil cea mai mare realizare a violenței masculine de clasă mijlocie
e să stai laolaltă la masa de cină a unui poet sărbătorit
în timp ce soția acestuia te felicită pentru recent obținuta ta diplomă de doctorat
asupra reprezentărilor masculinității clasei muncitoare prin gluma
că tu ești un huligan ea vrea să spună dacă huligan nu înseamnă huligan
nu artist ce pune în scenă dar că prin scrierea
despre *violența socio-simbolică din valorile discursive dominante*
ai pus în aplicare violența socio-simbolică din valorile discursive
pentru a pune capăt zilelor eului tău de clasă muncitoare
gluma este spune ea faptul că acum înțelegi cuvinte
precum socio-simbolic și valori discursive și ai o diplomă
care dovedește că nu mai poți face parte din clasa muncitoare din valorile discursive dominante care au
activat actul tău socio simbolic și pe care nu o
poți șterge indiferent cât de mult încerci)

37

Politica păsărilor

Așez stabilul mecanism al acestei păsări – respiră – deșurubez al său cap
de la durerea ce tu o cunoști în timp ce al său cioc
e îndreptat spre mine însumi în a ta idee despre ochii săi apoi pun
fiecare mărgea în a mea palmă desfac elasticul
de sub conturul aripilor dezleg al tău concept
despre penaj și îl pun în buzunar dezlipind *pană*
cu pană a sa *coadă* lucioasă corpolenta sa

constituție sparg

a sa nucă, văzută de tine ca ai săi plămâni
ireala știință a pântecelor sale care în viziunea ta face *pasărea* să funcționeze
și tot conținutul său îmi aparține – iau
totul înapoi.

38

Limbajul

Un lucru pe care l-am realizat este acela că dacă întrebi dacă s-ar putea să ai sau
nu ciorile iarăși atunci le ai deja Te trag în conversația lor
Dacă trebuie să verifici iar apoi să continui să verifici pentru a clarifica asta
atunci *te-au* prins Poți oare vedea cu coada ochiului capetele lor lăsate pe
spate cu ciocurile larg deschise
râzând ? Asta este limba aparte a ciorilor Nu te Uita
la multele lor gâtleje

după cum amabilele domnișoare care au clipboarduri au spus
după cum amabilii domni purtând bluze au spus
Uită-te la picioarele tale care se gândesc la *Picioare* nu simt ale tale picioare o
puternică mâncărime
sau degetele tale care se gândesc la

Degete nu simt ele furnicături audibile

Un lucru pe care l-am învățat este acesta holbează-te la pistruii de pe fața ta
și spune-ți îmi plac pistruii de pe fața mea atât de tare
încât ciorile tale nu vor fi vizibile nu o spune în gura mare
Ce vreau să zic e să te gândești la cel mai
însuflețitor cântec pop pătrunde-l
și schimbă-i cuvintele astfel încât să spună că nimic rău nu se va întâmpla
și cântă-l în drum spre supermarket testează cartofii testează cartofii
așa cum i-ai văzut pe ceilalți că o fac – ridică-i
în lumină și strânge-i : nu căuta o aripă strălucitoare
nu-ți imagina capul unui trup În schimb fii omul
care strânge cartofii iar apoi se duce acasă și îi gătește cu sare
Ocazional cartofii vor avea gust de ciori –
cântă mai tare

39

Sarah Sarsaparilla

Și, desigur, cu toții înnebunim uneori, privind lunga și supla poveste
a corpului tău mișcându-se frumos în pijamaua cu imprimeu, în fața videoului instrucțional
cu hip-hop, și, scuze, noi (adică eu) vă atragem în mintea noastră îmbujorată
pentru băieții care-am crezut că am vrea să fim,

te-au încuviințat

în vise îmbujorată fiind la balet cu un tip chipeș, o actriță, sau
șansa

să ne gândim cum alergi înspre paznicul de la Tesco să-l săruți –
un adevărat fustangiu – intenționând să te cheme
la el cât fiică-sa-i în pat.

Și purtând lucruri care să-și trezească interesul – machiaj, butt-plug-uri, blugi mulați...ochii noștri uscați,
ca dulciurile fierte tari, ca plămânii tușiți sau pur și simplu uscați,
noi (adică eu) ne-am imaginat bătrânele noastre trupuri citind cărțile tale
literalmente în pantofii tăi

descoperite de fiecare cuvânt feminist și ne chinuim să ne trecem inimile înapoi
prin școală, amintindu-ne cum sunt date peste cap și cum sunt păcălite,
hărțuindu-se (adică eu) să-și pună
fanteziile noastre

degenerate, prinzând o adevărată recoltă de durere, ditamai recolta, din blândețea
ta aleasă cu o grijă mecanică – te rog rămâi te rog nu
te rog nu lăsa aceste lucruri (adică pe mine) să-și stea în cale

40

Simpatie pentru pâinea prăjită
(î.m tatălui meu)

Făcută din pâinea limbii britanice sămânța cuvintelor combinațiile aleatorii de spice
sau sunete care pot însemna „brioșe”
la fel de frumos precum „mamă” ar putea să nu însemne nimic dar de unde suntem noi
aici jos trebuie să ne înțelegem pe noi înșine și pe fiecare în parte
așa că ne supunem convențiilor ca „sandwich” sau „toaster” care sunt
aproape întotdeauna benefice inventatorilor lor și este factual să zici
că mare parte din pâinea prăjită e recunoscătoare să i se zică ce e și ce nu e

Pierderea iuțelii sale libertatea ei uscată o dialogie statică
sculptată

în semnificație de discursul (noi le spunem)

„cuțitelor” decid
care vor fi tăiate destul de gros pentru a le fi oferit „gălbenușul” a fost
des un simbol arbitrar al întemnițării sau sclaviei și
de asemenea e dorința prin care pâinea prăjită se cunoaște pe sine (și cască)
când tigaia huruie este câteodată descris ca
procesul prin care trădările sunt interzise dar
pâinea prăjită se gândește
doar la prospectul îmbrățișării tandre a galbenului și vâscosului soare.

Crescută în cuptor de farmecele construcțiilor sale de
căldură

și știință simplă are multe lucruri bune de spus dar
rar

despre „unt” e sinonim cu „lingușeală” pentru a unge
metaforic și pentru a se arunca într-un acord cu bunătate
să

taseze dinamic în jos înspre ceva prin ungere dar
pâinea prăjită n-are nimic în afară de proprietățile din care e făcută și nu poate

negocia doar să spere că a sa culoare va avea destulă
valoare

îndeajuns de ușoară încât să fie de un maro auriu deschis e de preferat să fie
tăiată în continuare și mâncată.

42

Poem în care

întotdeauna ea lasă

un sandviș cu bacon pe masa din bucătărie,

un mesaj trasat în ketchup-ul de sub felia de pâine de deasupra.
În care mănânc întregul mesaj fără să știu că e acolo.
Silabisesc „*Îmi pare rău*" cu hainele ude leoarcă, cu zâmbete îndelungate și tulpini de flori,
pentru greșelile mele, în timp ce acestea se întâmplă, toate acestea.
Poem în care a mea mamă este exasperată, nu dezamăgită.

Poem în care toate mamele mele sunt exasperate: doamnele în vârstă
care fumează în stațiile de autobuz, care scanează bacon și franzele la Tesco,
sub umbrele care fâlfâie în „King`s Cross" și

„High Barnet". Poem în care

îmi uit umbrela, nu sunt un eșec iar mamele mele,
absolut toate, sunt drăguțe și se numesc Margaret.
În care ploaia le silabisește numele asupra-

mi
și pe porțiuni uscate de dâmburi.

43

Te rog să-nțelegi

aproape de parcă aș fi avut mâinile

și fața și sufletul unui porc am reacționat așa de ciudat la tresărirea
prezenței șuncii în gura ta. O fată

(mușcă din mine, mușcă din răsputeri), am fost atât de atras
de această excentricitate somptuoasă: fizica ta
amenințare, al tău apetit pentru carne, sinucigașa logică
a prezenței tale acolo, a mea aici, în bucătărie

– această ignoranță voită

a celor șapte sau opt pași dintre noi. Ce e dragostea – cu a sa emoție influențată
de carbohidrați,
calitatea sa ca de pâine frântă

printre bucăți de bacon de ai tăi dinți ?

Proteicii mele inimi
îi ard călcâiele pentru a ajunge la tine.

44

De ce

Ea știe că te gândești o lună de Aprilie împroșcată cu noroi
și tu care te-ai blocat la ceva prea dificil și ai devenit slab
în pasa ta cea mai proastă o lună de Aprilie împroșcată cu noroi te-a țintuit acolo
având călcâiele murdare iar Thomas cântă la vioară treizeci de nopți de odihnă mai bune
decât ai avut tu vreodată ea știe te gândești
și gambele tale și ea rămâne când te blochezi la ceva
acoperite de păr roșcat treizeci de nopți mult prea dificile și săruturi
ce au slăbit în pasa ta cea mai proastă mergi mai bine
decât ai dormit vreodată în gambele tale ea știe
și având călcâiele negre de murdare

Thomas cântă la vioară iar în luna Aprilie dinții tăi sunt mult prea tari pentru ea gambele tale împroșcate
treizeci de nopți la rând se mușcă singure iar ea e acolo
iar apoi acolo și purtându-și pantofii și gambele și
cât de ciudat se face dimineață acoperită de claie de păr roșcat toți ochii
și dinții care se mușcă pe ei înșiși

45

Părul

Îți amintești atunci copacul cu al său baldachin alb,
cu splendidul său fruct rotund și pârguit în luna August.
Amintește-ți întreaga sa mărime, în August, a fanfarei sale de Crăciun :
edificată și minunată și acea potârniche, sufletul său ciripitor,
liniștit și satisfăcut că-ți întoarce lunga privire.
Adu-ți aminte de asta: v-ați uitat atât de intens unul la celălalt,
încât rodul pomului a devenit mai rotund și tu și pomul
ați devenit pentru un moment unul și același.

Oh și-aduce aminte de tine
acum, în
zăngănitul bronhialei ierni. Acum: culorile sale vărgate
și mai puține, voluminosul aer decupat în forme prin oxidatele sale oase .
Sufletul său ciocănit și-aduce aminte de tine, scobind ramură
cu ramură. Întoarce-te.

46

Norocos

Nu mă voi opri din a te privi

crescând mare pe bicicleta ta în Parcul Vauxhall coatele tale încreșite puțin prea în față
genunchii tăi goi îndeplinind munca lui Dumnezeu și împingându-te mai departe
plouă puțin și mă gândesc

la crocodilii pe care i-am visat înșfăcându-mă adormit fiind azi dimineață
erau atât de mulți că nu-i puteam număra urmărindu-mă în mica mea
bărcuță de lemn
care se afla nu așa departe în larg dar totuși prea departe
și acum te privesc cum crești de la această distanță
toate mâhnirile mele sunt norocoase atât de multe că nu le-am putut
număra mărșăluiesc în
acest moment clar

tu pe bicicleta ta vopsită auriu e o celebrare
e o mică fată care-mi are fața

e propria-mi persoană simțindu-se plină de viață e că eu încă pot vedea de aici
de departe
aceste mâhniri

apropiindu-se de ridiculoasa-mi barcă cu ale sale vâsle
iar cineva poate tu cântă
iar crocodilii
o mie de dinți în recile ape astă seară

47

El a părăsit trupul precum fluidele

care înmoaie o saltea. El a părăsit trupul având cotlete de berbec.
L-a părăsit cum i-am lăsat și eu pe ai mei acasă – un pic îndurerați
și fără să fi încercat vreodată mâncare italienească. De atunci,
m-am prefăcut de cele mai multe ori

că nu sunt el, mâncând pizza cu furculiță și cuțit,
perfecționând sosul de roșii – câteva picături de ulei, roșii.
Am dat acest sos iubitelor și fiicelor.

M-au complimentat într-o doară. M-am lăsat pradă
gândurilor cu mine:

murind astfel. Am pus acea saltea pe vârful grămezii de gunoi.
Acea saltea mi-a lăsat mâinile
goale. Acea saltea mi-a părăsit mâinile cum
el a părăsit această lume:
îmbâcsită de înjurături.

48

Concis

Whiskey-ul din sticla tatei durează mai mult decât al său trup
ar trebui să fiu mai în vârstă de-atât acum dar zdrobitoarea simplicitate a părului tău
dar sunt interpretat de către Joseph Gordon-

Levitt

într-un film în care tatăl cuiva a murit

am putea să jefuim o bancă aici – spun eu cu un ton american –
și tot mort ar fi

dar vântul ne bate în fețe iar fața ta pare mai masculină astfel
iar a mea are dinți chiar foarte albi și gene spune-mi prințeso întreabă-mă ceva și râziciupește-mi obrazul tatăl meu e mort
dar ritmul optimist al coloanei sonore pop

și tu aruncând priviri la picioarele bronzate ale băieților
în traficul lent

trupul tău șuierând acum pe străzi orice lucru legat de forma feței tale și
picioarele tale goale pe o pușcă de pe bord distrase
teorizând televizări proaste

și subsuori nerase de câteva zile

ale mele sunt curate ca lacrima o doamne

aici ciorile nu se așează pe ambele părți ale drumului
cu siguranță tu nu lucrezi acum
avem puști vechi în spate
o doamne pentru umorul negru o urnă și cenușa tatălui meu
o jumătate de sticlă de whiskey o doamne pentru umorul negru te întinzi după
o pușcă vezi o cioară și o omori
iar apoi nu se întâmplă nimic
iar apoi nu se întâmplă nimic
apoi s-a întâmplat

49

Alarum

e de parcă ești de unul singur spuse el animat de cum să zic o oră
anume
când lucrurile bune precum piscinele îți sunt inaccesibile
iar cei mereu dragi ție nu înțeleg

nebuloasa ilegalității magazinului de pe colț ce reprezintă lumina ta diurnă
ești blocat spuse el în afara sentimentului de a trăi cu adevărat un sentiment
țintuit
doar de trupul material

o persoană ce rămâne neremarcată dar care e prea
aproape în supermarket
un bărbat în fundalul unei poze de familie
care traversează strada prea încet

ești desincronizat în ceea ce privește lucrurile în comun și te petreci pe ici și colo
precum o potaie ce rătăcește printre stâlpii cu felinare străin în al tău pardesiu
te îngrămădești înăuntrul iar apoi în afara magazinelor
neacoperit parțial primprejurul unui iaz din parc zile-n șir
și fără să-ți dai seama spuse el e de parcă cum să zic
de parcă ai devenit acea potaie cu totul împotriva ta și tăcută
sub acel imens pardesiu uman pe care îl porți
un singuratic într-un restaurant ridicând și punând jos o lingură
cineva care fumează o țigară iar apoi fumează o țigară
o miniatură și un deget care ciupește un braț un timp îndelungat

doar alții prinși pentru eternitate în aceeași oră te recunosc
tăcere în pardesiuri invizibili dar vizibili unii pentru alții
pe aceasta spuse el am văzut-o împrumutând foarfece de la un magazin de
baloane
ducându-se afară și spărgând
toate baloanele sale sparte și s-a oprit pentru a se regăsi în mine
precum bărbatul beat de pe scările bibliotecii sau cel care bolborosea
cel care dădea cu pumnii în aerul rarefiat și închis

Wayne Holloway Smith

Interviu de Virgil-Andrei Mălișcă

Virgil-Andrei Mălişcă: You've started leaning towards poetry in your twenties when you were living in London, according to one of your previous interviews. Would you mind telling us what made you start this? And why have you chosen poetry and not, for instance, drawing or something as such?

Virgil-Andrei Mălişcă: Ați început să fiți pasionat de poezie la vârsta de douăzeci de ani când locuiați în Londra, conform unuia dintre interviurile dumneavoastră precedente. Ne-ați putea spune ce v-a determinat să începeți să scrieți poeme? Și de ce ați ales poezia și nu, de exemplu, desenul sau ceva de genul?

Wayne Holloway Smith: I guess my choices were contingent upon the people with whom I was friends at that point. Most were into literature. One friend in particular, Laura, was very interested in poetry and lyrics, having recently graduated from an English degree at Oxford. There was a focus at the time upon lyricists in contemporary bands. I couldn't play an instrument, but wanted to try writing. Laura kept giving me collections of poetry and we would write little things every day and send them to each other to stop us getting bored at work. It probably progressed from there.

Wayne Holloway Smith: Presupun că alegerile mele au depins de oamenii care mi-au fost prieteni în acea perioadă. Multora dintre ei le plăcea literatura. O prietenă în special, Laura, era foarte interesată de poezie și de versuri, deoarece terminase recent ciclul de licență în limba engleză la Oxford. La vremea respectivă scriitorii de versuri din trupele contemporane erau în vizorul tuturor. Nu puteam să cânt la vreun instrument, dar am vrut sa încerc să scriu. Laura îmi tot dădea volume de poezii și noi scriam mărunțișuri zi de zi și ni le trimiteam unul altuia să nu ne plictisim la muncă. Cel mai probabil a luat amploare de acolo.

Virgil-Andrei Mălişcă: Your first pocketbook *"Beloved, in case you've been wondering"*, was published by Donut Press. What were your first thoughts regarding this publication?

Virgil-Andrei Mălişcă: Prima dumneavoastră carte de buzunar *„Dragă, în caz de te întrebai"*, a fost publicată de Donut Press. Care au fost primele dumneavoastră păreri privind această publicare?

Wayne Holloway Smith: It's hard to remember what my first thoughts were – as it was a long time ago now. When I began writing and going to poetry readings, Donut Press were a big presence in London. Lots of poets I admired had published with them. Annie Freud released a pamphlet with them, before her first collection with Picador (such a fresh collection!). The editor of Donut, Andy Ching, offered me a pamphlet after having seen me read, and having read some of my work. He spent a couple of years meeting with me to hone a small manuscript. The whole experience was one of generosity.

Wayne Holloway Smith: Nu-mi pot aminti exact la ce m-am gândit atunci – deoarece s-a întâmplat acum multă vreme. Când am început să scriu și să merg la cercuri de poezie, Donut Press era o mare prezență în Londra. Mulți dintre poeții pe care îi admiram au publicat prin intermediul lor. Annie Freud a lansat pe piață un pamflet alături ei, înainte de primul volum cu Picador (o colecție cu adevărat revigorantă!). Editorul de la Donut, Andy Ching, mi-a oferit un pamflet după ce m-a auzit citind, și mi-a citit unele creații. Și-a petrecut câțiva ani întâlnindu-se cu mine pentru a perfecționa un mic manuscris. Întreaga experiență a fost una generoasă.

Virgil-Andrei Mălișcă: What drives your pen when writing poetry? Is there anything in particular that helps you in the process of creation?

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce vă mânează stiloul când compuneți poezii ? E ceva anume care vă ajută în procesul creației?

Wayne Holloway Smith: I don't really ever sit down and think "I'm going to write a poem now!" I have normally been thinking about a certain image, feeling, or line for a long time. Often these thoughts form at least a bit of the poem before I ever actually get to writing. When I sit down, it's to see where that image or line leads me. I write as a way of trying to understand

Wayne Holloway Smith: În general nu mă așez și îmi spun „Voi scrie o poezie acum!" În mod normal aveam în minte o anumită imagine, un anumit sentiment sau o replică o bună bucată timp. Adesea, aceste gânduri formează cel puțin o bucată din poem înainte ca măcar să încep să scriu. Când mă așez, e pentru a vedea unde mă va duce această imagine sau replică. Scriu

the world, or bits of the world, or my experience of them.

pentru a încerca să înțeleg lumea, ori părți din aceasta, ori experiența mea cu acestea.

Virgil-Andrei Mălişcă: While some poets distance themselves from violence, you chose to write on this particular matter. For instance, you lay emphasis on the notions of violence in boys and the oppression of the working class in the sequence *"Some Violence"*, in your volume entitled *"Alarum"*. Why have you chosen this particular approach? Would you consider this issue as one that does not get enough attention from both readers and poets? Do you think that poetry manages to explain best the intricacies of these matters?

Virgil-Andrei Mălişcă: În timp ce unii poeți se distanțează de violență, dumneavoastră alegeți să compuneți privind această problemă. De exemplu, scoateți în evidență noțiunile de violență ce se regăsesc în băieți și opresiunea clasei mijlocii în secvența *„Nişte Violență"*, din volumul dumneavoastră intitulat *„Alarum"*. De ce ați ales această metodă? Considerați că această noțiune nu primește îndeajuns de multă atenție din parte cititorilor și a poeților? Vi se pare că poezia reușește să explice cel mai bine complexitatea acestor probleme?

Wayne Holloway Smith: I think there are many poets, writing currently, who meet particular issues of violence pretty head on. Lots of American writers – Danez Smith, Jericho Brown, Patricia Smith – have all written about aspects of violence and oppression. The sequence ***"Some Violence"*** was written with a bunch of different types of violence in mind. The cultural, the socio-symbolic, alongside the physical, of course. I wanted to think about how these intersect with each other. I also wanted to think about my own

Wayne Holloway Smith: Cred că sunt mulți poeți, care scriu în ziua de azi, înfruntând destul de direct anumite probleme legate de violență. Mulți scriitori americani – Danez Smith, Jericho Brown, Patricia Smith – toți au scris despre aspecte ale violenței și opresiunii. Secvența ***„Nişte Violență"*** a fost scrisă având în minte felurite tipuri de violență. Cea culturală, cea socio-simbolică, alături de violența fizică, desigur. Voiam să mă gândesc cum acestea interacționează între ele. Voiam, de asemenea, să mă gândesc

complicity in these acts of violence.
I'm not certain I wholly achieved what I set out to. I'm sure poetry can go some way to 'explaining the intricacies of these matters', as you say. But I think it'll take many poets writing about the topic from many angles. For a long time.

la propria-mi complicitate la aceste acte de violență. Nu sunt sigur că am reușit să cuprind în totalitate ceea ce mi-am propus. Sunt sigur că poezia poate într-un fel „să explice complexitatea acestor probleme", așa cum spui tu. Dar cred că va fi nevoie ca mai mulți poeți să scrie despre acest subiect din numeroase perspective. Pentru o bună bucată de timp.

Virgil-Andrei Mălișcă: If your approach on the issue of working class oppression and violence is best explained through poetry, then could you tell us what poetry manages to do better than any other form of art? Does it shed light on certain details of these matters, or does is it make violence and oppression easier to understand and look at under the form of verses? Does it do both of those, perhaps?

Virgil-Andrei Mălișcă: Dacă metoda dumneavoastră privind problema legată de violența clasei mijlocii este cel mai bine explicată prin intermediul poeziei, ne puteți spune la ce anume excelează poezia în detrimentul altor forme de artă? Reușește să aducă la suprafață anumite aspecte privind aceste probleme sau face violența și opresiunea mai ușor de înțeles transpunându-le în versuri? Ori reușește să le facă pe ambele?

Wayne Holloway Smith: I think spoken and written language, in its conventional, everyday use has many limitations. In English, there's only one word for sadness, for example. But there are so many sadnesses. I think poetry allows us to move beyond these limitations, to impart or communicate the particularities of experience. Each being slightly different. I'm not sure, though, that poetry has the monopoly

Wayne Holloway Smith: Consider că limbajul vorbit și cel scris, în utilizarea lor convențională, de zi cu zi, au multe limitări. În engleză, de exemplu, există un singur cuvânt pentru tristețe. Totuși, există mai multe feluri de tristețe. Cred că poezia ne permite să depășim acele limite, să împărtășim sau să comunicăm particularitățile experienței. Fiecare dintre acestea fiind ușor diferite. Totuși, nu sunt sigur că poezia este superioară

over any other art form. It's just the one that I know.

Virgil-Andrei Mălișcă: The motif of crows is a recurrent one in your poems, one that drew the attention of the readers. Are the crows in your poems supposed to be embodiments of illnesses or do they represent something else?

Wayne Holloway Smith: I'm much less interested in what I intended, and more interested in what the readers thought. If you understood the crows as symbolic of illness, that's very interesting, and I'm happy with that.

Virgil-Andrei Mălișcă: What were your thoughts when your volume of poems *Alarum*, was picked by Andrew McMillan as the Poetry Book Society Wild Card choice? Later on, it was shortlisted for the Roehampton Poetry Prize and the Seamus Heaney Centre Poetry Prize for First Full Collection? Was it something to be expected, or was it something that came out of the blue? What were your first thoughts regarding their selection?

Wayne Holloway Smith: To be honest, I'm not wholly certain how helpful prize and award culture is. To suggest

oricărei alte forme de artă. Este doar forma pe care eu o știu.

Virgil-Andrei Mălișcă: Motivul ciorilor este unul recurent în poemele dumneavoastră, iar acesta a atras atenția cititorilor. Cumva, ciorile din poemele dumneavoastră sunt întruchipări ale bolilor sau reprezintă ceva total diferit?

Wayne Holloway Smith: Sunt mai puțin interesat de ceea ce am intenționat, și mult mai interesat de ceea ce au gândit cititorii. Dacă ai văzut ciorile ca fiind un simbol al bolii, asta este foarte interesant, și mă bucur să aud asta.

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce v-a trecut prin minte în momentul în care volumul dumneavoastră de poeme *Alarum*, a fost ales de Andrew McMillan ca Alegerea Surpriză a Organizației de Cărți de Poezie? Nu la multă vreme după asta, a fost nominalizat pentru Premiul pentru Poezie Rohampton și Premiul pentru Poezie al Centrului Seamus Heney pentru Prima Colecție Completă? V-ați așteptat la asta, sau a fost ceva care v-a surprins? Ce v-a trecut prin minte când le- ați văzut alegerea?

Wayne Holloway Smith: Sincer să fiu, nu știu sigur cât de folositoare este cultura premiilor și a decernărilor. A

that one book is better or more important than another completely different book seems reductive. Prizes always leave people who don't win them feeling bad or worth less than they are. When I write, I just hope as many people as possible read it and like it. If it's on a shortlist or something, the chances of this grow. I don't come away from that experience imagining that it makes me better than anyone.

sugera că o carte este mai bună sau mai importantă decât o carte total diferită pare reductiv. Premiile îi fac pe cei care nu le primesc să se simtă neplăcut sau să aibă impresia că sunt mai puțin valoroși decât sunt cu adevărat. Când scriu, sper că poemele vor fi citite și apreciate de cât mai multe persoane cu putință. Dacă este pe o listă de nominalizări sau ceva de genul, șansele sunt sporite. Nu mă consider ca fiind mai bun decât alții după o asemenea experiență.

Virgil-Andrei Mălișcă: In one of your interviews, you said you have sent the manuscript for your debut full-length collection *Alarum* only to the Bloodaxe Books publishing house. Have you thought of sending your manuscript to another publishing house also, or was the Bloodaxe Books publishing house the one and only you aimed for?

Virgil-Andrei Mălișcă: În unul din interviurile dumneavoastră, ați spus că ați trimis manuscrisul pentru primul dumneavoastră volum complet de poeme *Alarum* numai la casa de editură Bloodaxe Books. Ați luat în considerare trimiterea respectivului manuscris la altă casă de editură, sau Bloodaxe Books a fost singura la care v-ați gândit?

Wayne Holloway Smith: Bloodaxe have been publishing a diverse range of voices for a long, long time. I wanted to be part of the conversation of voices from many different backgrounds and communities – rather than just another white man, on an all white, predominantly male list of poets. So I sent the manuscript to Bloodaxe alone.

Wayne Holloway Smith: Bloodaxe au publicate numeroase și felurite tipuri de voci timp de multă, multă vreme. Am dorit să fac parte din conversația acestor voci din diverse comunități, fiecare cu un trecut aparte – decât să fiu un alt poet alb, pe o listă de poeți albi, majoritatea acestora fiind bărbați. Așa că am trimis manuscrisul numai la Bloodaxe.

Virgil-Andrei Mălișcă: Your volume of poems *Alarum* deals with mental health, violence, and your working class background, as you have mentioned in your interview with Poetry Spotlight. Could you tell us what made you shift towards these issues in your poems?

Virgil-Andrei Mălișcă: Volumul dumneavoastră de poeme *Alarum* are ca teme sănătatea mentală, violența și trecutul dumneavoastră ca membru al clasei mijlocii, așa cum ați menționat în interviul cu Poetry Spotlight. Ne puteți spune ce v-a îndemnat să vă îndreptați atenția asupra acestor probleme în poemele dumneavoastră ?

Wayne Holloway Smith: It felt important to stop trying to be what I thought a poet was supposed to be, and start representing who I was and my own experience. Perhaps the intersection of these things you mention is less represented in UK poetry at present. I hope that by writing them, I'll be contributing to a wider discussion.

Wayne Holloway Smith: Am considerat că era important să încetez să încerc să fiu ceea ce credeam că un poet ar trebui să fie, și să încep să reprezint ceea ce sunt și propria-mi experiență. Probabil intersectarea acestor lucruri menționate de tine este rar reprezentată în poezia contemporană din Regatul Unit. Sper că scriind despre acestea, voi contribui la o discuție mai vastă.

Virgil-Andrei Mălișcă: Is the world of writing difficult to access? How did it feel to have your work officially recognized?

Virgil-Andrei Mălișcă: Este dificil să ai acces în lumea scriitorilor? Cum v-ați simțit când creațiile dumneavoastră au fost consacrate în mod oficial?

Wayne Holloway Smith: I can't speak universally about this matter of access. I only have my own experience, which feels less important than studying statistics or something. I'm not sure what 'officially recognized' means here. What I hope for is that my work finds the readers it needs and who maybe need it occasionally. And I also

Wayne Holloway Smith: Nu pot da o idee generală în legătură cu problema accesului. Am doar propria-mi experiență, care mi se pare a fi mai puțin importantă decât studiul statisticilor sau altceva. Nu sunt sigur ce vrea să însemne „consacrat în mod oficial". Ceea ce sper eu, este ca lucrările mele să găsească cititorii

care a good deal about the opinion of my peers and friends.

necesari lor și pe cei care, ocazional, au nevoie de aceastea. De asemenea, opinia colegilor și a prietenilor mei este foarte importantă pentru mine.

Virgil-Andrei Mălișcă: What is your relationship with the other poets at the Bloodaxe? Do you support each other or, on the contrary, is there any competition among you?

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce fel de legătură aveți cu poeții de la Bloodaxe? Vă ajutați reciproc, sau din contră, există o oarecare competiție între voi?

Wayne Holloway Smith: We don't have a whatsapp group or anything. Bloodaxe publish a massive bunch of poets I love. Also, some I've never read. It's very hard to meet everyone – they live all over the world. I don't think poetry is as tribal as only supporting poets from your own publisher. You are just drawn to people, I think, and you love and support them as friends.

Wayne Holloway Smith: Nu avem un grup de WhatsApp sau ceva de genul. Bloodaxe publică o mulțime de poeți pe care îi ador. De asemenea, poeți pe care nu i-am citit niciodată. E foarte dificil să te întâlnești cu toți – aceștia locuiesc peste tot în lume. Nu cred că poezia este la fel de tribală ca susținerea doar a poeților casei de editură la care publici. Cred că ești pur și simplu atras de oameni pe care îi adori și sprijini ca prieteni.

Virgil-Andrei Mălișcă: Have you any expectations from your readers? If so, which are those?

Virgil-Andrei Mălișcă: Aveți așteptări de la cititorii dumneavoastră? Dacă da, care sunt acestea?

Wayne Holloway Smith: I'm just grateful that people would choose to spend time reading my work, when there are so many other things they could be doing in this short life. I'm not arrogant enough to expect them to read my work in any specific way.

Wayne Holloway Smith: Sunt recunoscător că oamenii aleg să își petreacă timpul citindu-mi lucrările în loc să facă multe alte lucruri pe care le-ar putea face în această viață scurtă. Nu sunt îndeajuns de arogant încât să mă aștept ca aceștia să citească lucrările mele într-o manieră anume.

Virgil-Andrei Mălișcă: Regarding your creation process, has is changed over the years? Is there anything like a ritual involved in your process of writing? Could you, perhaps, offer a tip or two on simple creation exercises that stimulate the flow of creativity?

Virgil-Andrei Mălișcă: În legătură cu procesul dumneavoastră de creare, a suferit acesta modificări de-a lungul anilor? E ceva anume, ca un ritual, implicat în procesul dumneavoastră de scriere? Ați putea să ne dați un pont sau două privind exerciții simple pentru a stimula fluiditatea creativității?

Wayne Holloway Smith: I think the most honest and helpful thing I could say here is that it's OK to not know what you're doing and to not have a plan. I have no pattern, no ritual, and I don't feel the pressure to write anything. I'm happy to sit in the uncertainty of not knowing what I'll write or when, and find that freeing.

Wayne Holloway Smith: Cred că lucrul cel mai util și sincer pe care l-aș putea spune este acela că e OK să nu știi ce faci și să nu ai un plan. Nu am un tipar sau un ritual anume, și nu simt presiunea de a scrie ceva. Sunt fericit să stau în incertitudinea de a nu știi ce voi scrie sau când voi scrie, iar asta mi se pare eliberator.

Virgil-Andrei Mălișcă: Are there any poets or people that inspired you in your work? Could you give us some names or examples of such people?

Virgil-Andrei Mălișcă: Există poeți sau persoane care v-au inspirat în lucrările dumneavoastră? Ne puteți da astfel de exemple sau nume de persoane?

Wayne Holloway Smith: Annie Freud, Emily Berry, Mark Waldron, Jericho Brown, Sandeep Parmar, Jack Underwood.

Wayne Holloway Smith: Annie Freud, Emily Berry, Mark Waldron, Jericho Brown, Sandeep Parmar, Jack Underwood.

Virgil-Andrei Mălișcă: What do you do in your free time? Do you have any hobbies?

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce faceți în timpul liber? Aveți vreun hobby?

Wayne Holloway Smith: I play the ukulele a bit. Or I'm learning to. I find it liberating to learn something for its own sake – with no ambitions to achieve anything.

Wayne Holloway Smith: Cânt la ukulele din când în când. Sau cel puțin învăț să fac asta. Mi se pare eliberator să înveți ceva anume doar de dragul de a învăța acel ceva – fără ambiția de a reuși ceva.

Virgil-Andrei Mălişcă: Criticism is one of the most important parts in the world of writing. And the criticism of the readers is the one that usually takes the cake. Do the readers write to you, asking for opinions, or giving criticism? What's your opinion on this subject?

Virgil-Andrei Mălişcă: Critica este unul din lucrurile cele mai importante lucruri în lumea literaturii. Iar critica cititorilor este de obicei cea mai importantă. Ați primit scrisori de la cititorii dumneavoastră în care vă cer părerea sau în care vă critică munca? Ce părere aveți în legătură cu acest subiect?

Wayne Holloway Smith: I enjoy reading critical reviews. I try to take on board what readers and reviewers say. But I'd never respond to a review or say that it's wrong or something. People are fully entitled to their opinion and I cannot be in control of what they think. Readers only ever write to me to say nice things, or talk about how a poem spoke to them in some way. It would be weird, I think, to get in touch with someone to explain what's bad with their work. I'm not sure people do that.

Wayne Holloway Smith: Îmi place să citesc păreri critice. Încerc să țin cont de ceea ce spun criticii și cititorii. Dar nu aș răspunde vreodată la o recenzie și nici nu aș spune că e în neregulă sau altceva. Oamenii au dreptul de a-și exprima opinia iar eu nu pot controla ce gândesc. Cititorii îmi scriu doar pentru a-mi transmite lucruri frumoase, sau pentru a-mi spune cum au rezonat cu un poem anume. Ar fi ciudat, cred eu, să iei legătura cu o persoană pentru a-i spune ce e în neregulă cu lucrările sale. Nu cred că oamenii fac asta.

Virgil-Andrei Mălişcă: Do you have a quote that you can label as your personal favourite?

Virgil-Andrei Mălişcă: Aveți un citat anume pe care l-ați putea considera ca fiind preferatul dumneavoastră?

Wayne Holloway Smith: I'm afraid not. There are probably millions I've read and enjoyed, but I'm very forgetful.

Wayne Holloway Smith: Din păcate nu. Probabil am citit și mi-au plăcut milioane de citate, dar sunt uituc.

Virgil-Andrei Mălișcă: What are your expectations from the future regarding your writing career?

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce așteptări aveți de la viitor în ceea ce privește cariera dumneavoastră de scriitor?

Wayne Holloway Smith: I have none. I'm just going to write what I want to write and hope for the best. And keep reading.

Wayne Holloway Smith: Nu am așteptări. Voi scrie ceea ce vreau să scriu și voi spera la tot ce e mai bun. Și voi continua să citesc.

Virgil-Andrei Mălișcă: If you were to look at your poems as if they were an emotion, which emotion would that be? Can you explain why?

Virgil-Andrei Mălișcă: Dacă ar fi să vă uitați la propriile poeme ca și cum ar fi o emoție anume, care ar fi aceasta? Ne puteți spune de ce?

Wayne Holloway Smith: Ha. I don't know about that. Hopefully there's more than one.

Wayne Holloway Smith: Ha. Nu știu ce să zic despre asta. Sper că e mai mult de una.

Virgil-Andrei Mălișcă: Is there, by any chance, a question that you have not yet been asked throughout your interviews, but which you wanted to be asked? If so, what is it? Is the answer to this question a simple one?

Virgil-Andrei Mălișcă: Se poate, ca prin absurd, să fie vreo întrebare care nu v-a fost adresată în timpul interviurilor dumneavoastră, dar care v-ați fi dorit să vă fi fost adresată? Dacă da, care e aceasta? Este răspunsul acestei întrebări unul simplu?

Wayne Holloway Smith: Not really, but that's a very thoughtful question. Thank you.

Wayne Holloway Smith: Nu chiar, dar asta e o întrebare profundă. Mulțumesc.

Virgil-Andrei Mălișcă: What are your hopes for this paper? Have you any words regarding it?

Wayne Holloway Smith: I hope it goes very well for you, and that you achieve what you want to achieve. Wishing you well.

Virgil-Andrei Mălișcă: Ce așteptări aveți de la această lucrare? Ați vrea să spuneți ceva referitor la asta?

Wayne Holloway Smith: Sper că îți va merge ca pe roate și că vei reușii să obții ceea ce îți dorești. Îți țin pumnii.